

Smrt si přišla pro filosofa...

PhDr. Ing. Miroslav Vlček, Ph.D.

***1963 †2025**

V čase Vánoc, kdy se slaví příchod Nového života a začátek návratu té části naší Země, na níž žijeme, ke světlu a teplu, přišla znenadání naprosto šokující zpráva, že našeho milého kolegu a přítele Mirka Vlčka již nikdy nepotkáme ani na Žižkově či Jižním městě, aniž kde jinde. Byla o to bolestnější, že Mirek nedávno zdárně překonal závažné zdravotní potíže a naplněn optimismem rozvrhoval svou další činnost na katedře filosofie NF.

Na katedře filosofie pracoval od roku 1985, což obnáší 81 semestrů, přičemž nikdy neprojevil touhu změnit působiště; bylo mu zkrátka dobře a volně ve společnosti takových osobností, jako byli doc. Pstružina a doc. Vaněk a jakými jsou doc. Hemelík, doc. Valenčík, doc. Benyovszky a další; ti všichni mu poskytli mnoho podnětů pro jeho vlastní filosofování.

Mirkovy odborné zájmy zahrnovaly celou řadu oblastí. Předně to byla Aristotelova metafyzika, kde se (jak v doktorské disertaci, tak v celé řadě článků) soustředil na otázku pravdy; v této souvislosti nelze nezmínit jeho skripta Úvod do klasické (aristotelové) logiky. Dále se věnoval dějinám filosofie, zejména antické (např. v edici Sešity k dějinám filosofie, vydávané na katedře) a filosofii společnosti a dějin. Významným výstupem jeho bádání jsou spisy, v nichž se zabývá religionistickou tematikou, jako je např. jeho Úvod do religionistiky. To, co spojuje všechny tyto zdánlivě disparátní oblasti, je Mirkova fascinace logickou dokonalostí systémů antické a středověké filosofie, přičemž je důležité, že tuto fascinaci dokázal mistrně přenést na své studenty.

Ano, Mirek Vlček byl vynikajícím učitelem, neboť dovedl strhujícím způsobem zasvětit studenty do nejabstraktnějších problémů ontologie a metafyziky; tato jeho schopnost se nejvýrazněji uplatnila ve výuce předmětů vedlejší specializace filosofie. Měl schopnost vysoce kultivovaného vyjadřování a tato rétorická noblesa se u něj spojovala s rovněž noblesním chováním vůči kolegům na fakultě i mimo ni. Ve vztahu ke studentům byl vstřícný, laskavý a chápající, třebaže nikdy neklesl k podbíživosti a zachovával potřebnou míru přísnosti; nicméně jako dlouholetý předseda disciplinární komise NF se vždy přimlouval za mírnější potrestání viníků.

Jako zástupce vedoucího katedry dokázal vždy perfektně, dochvilně a spolehlivě zajišťovat organizační stránku výuky; stejnou zdatnost osvědčil i při organizování památných výjezdních zasedání katedry filosofie. Jelikož má katedra nebyvale bohatou knihovnu, musel Mirek hodně času strávit náročnou prací v inventarizační komisi.

Co se týče osobních zálib, vyznával – stejně jako jeho milovaní antičtí filosofové – ideál kalokagathie; fotbal byl pro něj velkou hodnotou, ačkoliv jako výtečný znalec tohoto sportu a jeho dějin nešetřil kritikou jeho současného úpadku. Dlouhá léta byl přímo uchváten fenoménem barokní kultury a jeho posledním velkým plánem bylo fundamentálně prozkoumat její filosoficko-metafyzická východiska. Tento plán již nestihl naplnit...

Říká se obecně, že každý je nahraditelný. To ovšem platí jen pro funkci, kterou člověk zastává, nikoliv však pro jedinečnou individualitu, z níž vzchází (v příznivém případě) kouzlo osobnosti. A právě kouzlo Tvé, v mnoha ohledech výjimečné osobnosti nám, milý Mirku, bude chybět napořád.

Naším posledním přáním pro Tebe je, aby ona vis maior, která řídí osudy nás všech,
Ti dopřála věčně pobývat na metafyzických výsostech.

pracovníci katedry filosofie (současní i bývalí)

